

กว่าจะเป็นเพลง “วัฒนธรรมองค์กร” บันทึกความเป็นมาของเพลงวัฒนธรรมองค์กรศิริราช

ศาสตราจารย์ นายแพทย์สัญญา สุขพนังนันท์ (CEO#3)*

ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๐๐

*ชื่อย่อของกลุ่มบุคลากรศิริราชที่ผ่านการอบรมหลักสูตรสำหรับผู้บริหาร รุ่นที่ ๓

เมื่อค่ำวันศุกร์ที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๙ อ. จริยา เลิศธรรมยณีนี (CEO#2 และรองคณบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ ในขณะนั้น) ได้ปรารภกับเพื่อน ๆ CEO ทั้งสามรุ่นที่มา ร่วมงานสังสรรค์ หลังฟังการบรรยายเรื่องการขับเคลื่อน วัฒนธรรม องค์กรจากที่ปรึกษาฝ่ายทรัพยากรบุคคลของ บริษัท Thai Acrylic Fibers ซึ่งเป็นบริษัทที่ได้รับรางวัล มากมายโดยเฉพาะ Thailand Quality Award ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ว่า อยากให้ CEO ช่วยกันหาวิธีผลักดันให้บุคลากร ของศิริราช ซึมซับวัฒนธรรมองค์กรที่ชาว CEO#2 ได้ ช่วยกันระดมความคิดรวบรวมเป็น SIRIRAJ - Seniority, Integrity, Responsibility, Innovation, Respect, Altruism, และ Journey to Excellence and Sustainability ซึ่งทาง CEO#1 ได้นำไปพิจารณาต่อ และเกิดบทกลอนที่บรรยาย ถึง SIRIRAJ เป็นภาษาไทยขึ้น ต่อมาได้เผยแพร่กัน ในรูปของโปสเตอร์ที่บรรจุทั้ง SIRIRAJ และบทกลอน ดังนี้

ศิริราชคือพี่น้อง	ความถูกต้องเรายึดมั่น
รับผิดชอบร่วมกัน	ร่วมสร้างสรรค์ร่วมพัฒนา
ไว้ใจให้เกียรติกัน	ประโยชน์มันเพื่อประชา
มุ่งมั่นสู่มรรคา	เลิศคุณค่าอย่างยั่งยืน

เสร็จจากงานคืนนั้น ผมไม่ได้มีเวลาให้กับการ คิดหาวิธีผลักดันหรือขับเคลื่อนวัฒนธรรมองค์กรศิริราชนี้ เท่าใดนัก แต่ก็สังเกตได้ว่า บุคลากรในภาควิชาฯ ไม่มีใคร

ท่อง SIRIRAJ หรือบทกลอนดังกล่าวได้เลย แม้แต่ตัว ผมเอง! เมื่อครั้งที่ อ. ดุ่มทิพย์ แสงรุจิ (CEO#3) หัวหน้า ภาควิชาพยาธิวิทยาได้ถามขึ้นในงานเลี้ยงปีใหม่ของภาค วิชาฯ เมื่อวันศุกร์ที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ นับจากวันนั้น เป็นต้นมา ผมจึงเริ่มต้นท่องวัฒนธรรมองค์กรศิริราชให้ได้ และคิดว่า ถ้ามีโอกาส จะหาวิธีผลักดันให้วัฒนธรรม องค์กรศิริราชเกิดขึ้นในบุคลากรของศิริราช อย่างน้อยก็ ในภาควิชาฯ

แล้ววันหนึ่ง โอกาสก็มาถึง คือ เมื่อวันพุธที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๐ ผมต้องดำเนินการประชุมภาควิชาฯ แทน อ. ดุ่มทิพย์ ซึ่งไปต่างประเทศ ผมนึกถึงสิ่งที่ได้ฟัง จากการบรรยายเรื่องการขับเคลื่อนวัฒนธรรมองค์กร จำ ได้ว่า มีการนำวัฒนธรรมองค์กรมาให้บุคลากรได้เห็น กันบ่อย ๆ ได้ตะโกนแข่งกันว่าใครจะจำได้ดีกว่ากัน ดังนั้นก่อนเริ่มการประชุม ผมจึงนำทั้ง SIRIRAJ หรือบทกลอนวัฒนธรรมองค์กรศิริราชที่ภาควิชาฯ ได้ บรรจงไว้ในสมุดพกสีชมพู ซึ่งภาควิชาฯ ได้แจกให้กับ บุคลากรในวันสัมนาภาควิชาฯ แล้วที่นครนายกเมื่อวันที่ ๗-๘ ตุลาคม ๒๕๔๙ ฉายขึ้นจอแล้วอ่านดัง ๆ ให้ทุก คนในห้อง ประชุมสถิตินานการฟัง เมื่ออ่านจบแล้ว ผม เหลือบไปเห็น นพ. พิเชฐ เต็มสารทรัพย์ ที่จับศิริราชได้ เหยี่ยุทอง แล้วมาใช้ทุนอยู่ที่ภาควิชาฯ (เป็นคนที่ 3 ตามประวัติของภาควิชาฯ) ซึ่งผมเคยพูดคุยด้วยเกี่ยวกับ

งานอดิเรกต่าง ๆ และทราบว่า นพ. พิเชฐ เล่นเปียโนได้เป็นอย่างดี ผมจึงพูดเหยาะไ้ว่า “คุณหมอพิเชฐเล่นเปียโนได้ดี น่าจะใส่ทำนองเพลงให้กับบทกลอนวัฒนธรรมองค์กรศิริราชดูนะ จะได้นำมาร้องกัน ทำให้จำได้ง่ายขึ้น” จากนั้นผมก็ดำเนินการประชุมภาควิชาฯ ต่อไปจนจบ

ค่าวันเดียวกันนั้น ขณะที่ขึ้นเดินบนเครื่องออกกำลังกายที่บ้าน ผมนึกอยากลองใส่ทำนองเพลงด้วยตัวเอง ลองส่งเสียงฮัมและร้องเป็นเพลงดู พบว่า น่าจะเป็นเพลงได้หลังจากใส่ทำนองเพลงมาร์ชเข้าไป ผมลองกดคีย์เปียโนและพยายามใส่คอร์ดดู โดยลองเล่นให้ลูกชายฟัง ซึ่งกำลังจัดข้าวของเตรียมไปฝึกภาคสนามของการเรียน ร.ด. ที่เขาชนไก่ ลูกชายบอกว่า พอใช้ได้แต่ไม่มีเวลาช่วยเรียบเรียงเสียงประสานให้ เพราะดึกแล้ววันรุ่งขึ้นผมค่อนข้างแน่ใจว่า ทำนองเพลงน่าจะใช้ได้ จึงตัดสินใจส่งข่าวให้ อ. จริยา ทราบ รวมทั้งข่าว CEO#3 ทุกคน ปรากฏว่า อ. จริยา ดีใจมาก ส่งข่าวนี้อให้คณบดีและรองคณบดี ๒ ท่าน คือ อ. อรรถ นานา (CEO#2 และรองคณบดีฝ่ายบริหารในขณะนั้น) และ อ. อุดลย์ รัตนวิจิตรศิลป์ (รองคณบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์และกิจกรรมพิเศษในขณะนั้น) พร้อมทั้งโทรศัพท์มาแจ้งให้ผมทราบล่วงหน้าว่า จะนัดฟังเพลงนี้จากผม ผมจึงต้องดำเนินการต่อไป โดยพยายามเขียนเป็นเนื้อเพลงใส่คอร์ดไว้หลังจากที่ได้สอบถามความเป็นมาของวัฒนธรรมองค์กรศิริราชทั้ง SIRIRAJ และบทกลอนจาก อ. ปานเทพ สุทธินนท์ (CEO#2 และอดีตหัวหน้าภาควิชาฯ) และ อ. ภาวิณี สุวรรณกุล (CEO#1 และอดีตหัวหน้าภาควิชาฯ) ผมได้ตั้งชื่อเพลงในเบื้องต้นว่า “เพลงมาร์ชศิริราช (สู่ความเป็นสถาบันการแพทย์ชั้นนำในเอเชียอาคเนย์)” พร้อมทั้งให้เครดิตเนื้อร้องแก่ อ. เอื้อพงศ์ จตุรธำรง (CEO#1 และรองคณบดีในขณะนั้น) และเพื่อน ๆ CEO#1 ที่มาของเพลงวัฒนธรรมองค์กร “SIRIRAJ” แก่ CEO#2 และทำนองเพลงให้แก่ตัวเองซึ่งเป็น CEO#3 โดยส่งเนื้อเพลงพร้อมคอร์ดไปให้ อ. จริยา และข่าว CEO#3 ทางอีเมลเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๐ โดยเนื้อเพลงนั้นคัดลอกมาจากบทกลอนวัฒนธรรมองค์กรศิริราชที่ภาควิชาฯ ได้บรรจุไว้ในสมุดปกสีชมพูที่ได้กล่าวถึงไว้ข้างต้นดังนี้

เพลงมาร์ชศิริราช

(สู่ความเป็นสถาบันการแพทย์ชั้นนำในเอเชียอาคเนย์)

เนื้อร้อง	ที่มาของเพลง	ทำนอง
เอื้อพงศ์ จตุรธำรง	วัฒนธรรมองค์กร	สัญญา สุขพนธินันท์
และเพื่อน ๆ CEO#1	“SIRIRAJ” โดย CEO#2	CEO#3
F		Bb F
ศิริราชคือพี่น้อง		ความถูกต้องเรายึดมั่น
Bb		C
รับผิดชอบร่วมกัน		ร่วมสร้างสรรค์ร่วมพัฒนา
F		Bb F
ไว้ใจให้เกียรติกัน		ประโยชน์มันเพื่อประชา
C		Bb F
มุ่งมั่นสู่มรรคา		เลิศคุณค่าและยั่งยืน

ตอนนั้นผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความช่วยเหลือจาก อ. จักรพงศ์ นะมาตร์ (CEO#3 และประธานองค์กรแพทย์ศิริราช) และ อ. ปริญญา สาภิรักษ์ (CEO#3 และผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์) ในการเรียบเรียงเสียงประสาน โดยตั้งใจไว้ว่า ถ้าทำนองเพลงที่แต่งไว้นี้พอทำเพลงต่อไปได้ อยากให้เพลงนี้เป็นการรวมผลงานของชาว CEO ทั้งสามรุ่น

วันรุ่งขึ้นผมสังเกตพบว่า บทกลอนที่ปรากฏในโปสเตอร์กับที่อยู่ใ้สมุดปกสีชมพูของภาควิชาฯ นั้นต่างกับที่คำว่า “อย่างยั่งยืน” กับ “และยั่งยืน” จึงสอบถามได้ความจาก อ. ภาวิณี และ อ. ตุ่มทิพย์ว่า เดิมเป็น “อย่างยั่งยืน” แต่ต่อมาคณบดี (อ. ปิยะสกล สกลสัตยาทร อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลในปัจจุบันนี้) ได้ทักท้วงว่าภาษาอังกฤษใช้ “Journey to Excellence and Sustainability” น่าจะใช้ “และยั่งยืน” ผมเองตอนแรกลองร้องอัดใส่โทรศัพท์มือถือถือเครื่องใหม่ที่ภรรยาเพิ่งซื้อให้เป็นของขวัญนั้น ร้องตามเนื้อว่า “และยั่งยืน” แต่ต่อมา คิดว่าวัฒนธรรมองค์กรศิริราชที่เผยแพร่ไปในรูปโปสเตอร์นั้นใช้ “อย่างยั่งยืน” น่าจะคงตามนี้ไปก่อน จึงร้องอัดใหม่เป็น “อย่างยั่งยืน” พอดีวันพุธถัดไป อ. อุบลรัตน์ สันตวัตร (CEO#3 และรองคณบดีฝ่ายนโยบายและแผนในปัจจุบัน) โทรมาชวนให้ไปฟังประชุมกลุ่มย่อยเกี่ยวกับการวางแผน

กลยุทธ์ที่คนบตี, ผู้อำนวยการ, และรองคนบตีฝ่ายนโยบายและแผน อยากให้ CEO#3 ช่วยผลักดัน ผมจึงได้มีโอกาสให้ฟังเพลงกันในที่ประชุมในวันนั้น จำได้ว่าคนบตีเอาโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ของผมไปแนบหูฟังเสร็จแล้วก็พูดเปรยว่า “ไม่มีดนตรีเธอ” ผมได้ตอบไปว่ากำลังจะติดต่อ อ. จักรพงศ์ และ อ. ปรัญญา มาช่วยเรื่องดนตรีและการเรียบเรียงเสียงประสาน เย็นวันนั้นเอง ผมได้มีโอกาสให้ อ. จริยา ฟังด้วยตอนที่เจอกันโดยบังเอิญที่ตึกจอดรถหน้าตึกอุบัติเหตุ

ในที่สุดผมนัดกับ อ. จักรพงศ์ และ อ. ปรัญญา ได้ในวันพุธถัดไปอีกอาทิตย์หนึ่ง จำได้ว่า อ. จักรพงศ์โทรศัพท์มาหาผมคืนวันอาทิตย์ เวลาประมาณ ๔ ทุ่ม ขอให้ผมส่งไฟล์เพลงไปให้รุ่นน้องที่เก่งดนตรี แข่งได้แชมป์ดนตรีแจ๊สมาหมด ๆ เพื่อให้ช่วยแต่งเพลงนี้ให้ ผมก็รีบจัดส่งไปให้ ในใจก็คิดว่า เพลงนี้สุดท้ายคงต้องออกมาเพราะแม่เลย แต่ก็ยังไม่ยกเลิกนัดเดิม โดยผมได้บอก อ. จักรพงศ์ ไปว่า เย็นวันพุธที่ ๒๔ มกราคม ขอให้อาจารย์โทรศัพท์ตามผมและ อ. ปรัญญา เมื่อกลับจากการสอนชั้นปีที่ ๑ ที่ศาลายา

วันพุธที่ ๒๔ มกราคม ผมโทรศัพท์ถาม อ. ปรัญญาว่าจะเจอกันที่ไหนดี อ. ปรัญญา บอกผมว่า ห้างมอลล์มีนัดน้อง ๆ ชมรมพุทที่หอประชาฯ ตอนนั้นผมเข้าใจว่าชมรม “พุท” ยังนึกชมอยู่ในใจว่า อ. ปรัญญา เดียวนี้ธัมมะธัมโม ไม่รู้มาก่อนว่า ทำงานชมรม “พุท” ด้วยพอโทรศัพท์บอก อ. จักรพงศ์ ว่า อ. ปรัญญา นัดน้อง ๆ ชมรม “พุท” ไว้ตอนห้างมอลล์ อ. จักรพงศ์ ก็บอกผมว่า “งั้นห้างมอลล์ก็ไปพบกันที่หอประชาฯ ที่ อ. ปรัญญานัดน้อง ๆ ชมรมพุทไว้” ผมก็ถามกลับไปแบบงง ๆ ว่าที่ไหน อ. จักรพงศ์ ก็ตอบว่า “ที่สโมสรอาจารย์” ผมก็ไปตามเวลานัด พอไปถึงก็พบกับ อ. ปรัญญา และ อ. อัศวรัช วงษ์จิราษฎ์ (อาจารย์รุ่นน้องที่ภาควิชาพยาบาลวิทยา) ตอนนั้นเองผมจึงรู้ว่า ตัวเองเข้าใจผิด ไม่ใช่ ชมรม “พุท” แต่เป็น ชมรมวัน “พุท” ตามที่อาจารย์ทั้งสองคนบอก โดยตั้งตามวันพุทที่พวกอาจารย์รุ่นหนุ่มสปีดแรงของศิริราชจะมาร่วมสังสรรค์กันตอนเย็นไปถึงค่ำ คงเป็นชมรม “พุท” ไม่ได้อย่างแน่นอน

อ. ปรัญญาได้ขอเยี่ยมทีตารจากนักศึกษาแพทย์

ชายคนหนึ่ง (ชื่อเล่นว่า “มู๋”) ซึ่งได้ทราบจาก อ. อัศวรัชในภายหลังว่า เป็นนายกสโมสรนักศึกษาแพทยศิริราช “ส.พ.ศ.” ในขณะนั้น ชื่อ นศพ. ศุภฤกษ์ เจียรณัน จากนั้นผมได้ร้องเพลงมาร์ชศิริราชให้ฟัง ซึ่ง อ. ปรัญญา บอกว่าบางท่อนฟังแล้วยังไม่ “Catch” หลังจากได้เล่นตามคอร์ดที่ผมใส่ไว้เดิมเพียงครั้งเดียวไม่ถึงนาที อ. ปรัญญา ก็เสนอให้ลองเปลี่ยนทำนองตรง “รับผิดชอบร่วมกัน” จากคอร์ด Bb เป็น Dm ให้ขยับคอร์ด Bb ไปอยู่ตรง “สรรค์” และเปลี่ยนคอร์ด C เป็น C7 อ. จักรพงศ์ ซึ่งมาถึงตอนนี้พอดีเราก็เลยร้องให้ฟัง อ. จักรพงศ์ทักท้วงว่า “มรรคา” ต้องอ่านว่า “มัน-คา” ไม่ใช่ “มัก-คา” บอกว่าคนชอบอ่านผิดได้เปิดพจนานุกรมดูแล้ว เราเลยร้องกันใหม่ให้ถูกต้องร้องเสร็จ อ. ณัฐวุฒิ รอดอนันต์ (CEO#3 และผู้ช่วยคนบตีฝ่ายทรัพยากรบุคคลในขณะนั้น) ก็มาถึง พร้อมบอกว่าวันนี้มีการประชุมกลุ่มวัฒนธรรมองค์กรศิริราชที่ฝ่ายทรัพยากรบุคคลหรือที่นิยมเรียกกันว่า “HR” มีการเปิดเพลงมาร์ชศิริราชที่ผมอัดไว้ให้ฟังด้วย แต่เสียงเบามากและให้ความเห็นกันว่าเสียงร้องของผมไม่เหมาะกับเพลงมาร์ชเลย ซึ่งผมก็บอกว่า “บุญกรรมทำได้เท่านี้แหละ” จากนั้น อ. ณัฐวุฒิ บอกว่า ที่ประชุมเสนอให้มีการจัดประกวดทำนองเพลงชิงรางวัลกันเพื่อให้บุคลากรได้มีส่วนร่วมและได้สนุกกันด้วย ซึ่งผมบอกว่าเข้าทำดีมากแต่วันประชุมแผนกลยุทธ์ของคณะฯ ใกล้จะมาถึงแล้วในวันที่ ๘-๑๐ กุมภาพันธ์ เกรงว่าจะไม่ทัน อ. สฐิตา ชินะชิตี (ผู้ช่วยรองคนบตีฝ่ายบริหารในขณะนั้น) เองอยากให้ CEO#3 ลองแต่งเป็นเพลงไปร้องให้ฟังในวันประชุมดังกล่าว พวกเราเลยทำงานกันต่อเพื่อให้ได้เพลงออกมา อ. ณัฐวุฒิ แจ้งให้ทราบว่ามีเปลี่ยนแปลงเนื้อร้องจาก “ร่วมสร้างสรรค์” เป็น “คิดสร้างสรรค์” เพราะ innovation เกิดจากการคิด และมักจะเริ่มจากคน ๆ เดียวก่อน หลังจากนั้นค่อย “ร่วมพัฒนา” ซึ่ง อ. จักรพงศ์ บอกว่า “คิด” เป็นคำตายเสียงสั้นอาจจะทำให้ฟังไม่ค่อยเพราะเท่ากับ “ร่วม” แต่ อ. ปรัญญา ปลอดภัยว่า น่าจะพอไหว นอกจากนี้แล้วเรายังได้รู้เกร็ดเล็กน้อยจาก อ. ณัฐวุฒิ ว่า อ. คุณไหวดี ดุลยจินดา (CEO#1 และอดีตหัวหน้าภาควิชาจุลชีววิทยา) เป็นผู้แต่งกลอนประโยคสุดท้าย จากนั้น อ. จักรพงศ์ แนะนำว่าน่าจะร้องเสียงให้สูงตรงคำว่า “มรรคา”

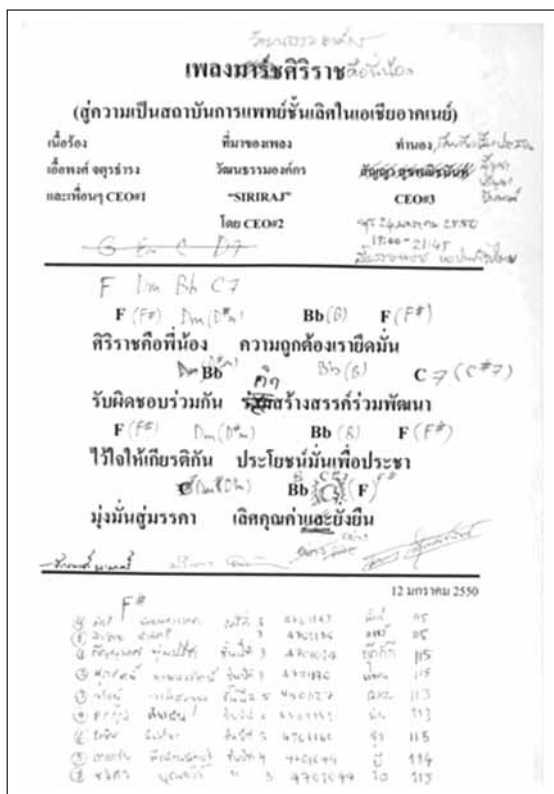
ผมเลยลองเปลี่ยนจากคอร์ด C เป็น Dm ต่อจากนั้น อ. ปรัญญา เริ่มใส่รายละเอียดของคอร์ดทำให้เพลงที่ผมใส่คอร์ดไว้หายๆ ฟังไพเราะขึ้น เราได้ลองร้อง ๒ รอบก่อน ต่อมา อ. ปรัญญา เสนอให้ร้องรอบที่ ๓ โดยขยับเสียงให้สูงขึ้นอีกครั้งเสียง ซึ่งทำให้เล่นกีตาร์ยากขึ้น แต่ก็ไม่พ้นความสามารถของ อ. ปรัญญา ระหว่างที่ช่วยกันทำเพลงนี้ อ. อัศวรัช ช่วยร้องเพลงตามที่แก้ไขปรับปรุงตลอดและช่วยวิจารณ์ ซึ่งต่อมา อ. วรการ จิรานันตรัตน์ (ภาควิชาวิสาขวิทยา) ก็มาถึงและช่วยวิจารณ์อีกคน มีการอภิปรายเรื่องการอ่านคำว่า “มรรคา” อีกครั้งพอหอมปากหอมคอ นอกจากนี้ยังมีแพทย์ประจำบ้าน ๒ คนจากภาควิชาสัตวบาล นาสิก ลาริงชีวิตยา คือ นพ. ตุลกานต์ มักคั่น และ นพ. โสมจิต เอื้อวชาญ อีกทั้ง นพ. วรภัทร วงษ์สวัสดิ์ ศิริราช รุ่น ๑๐๒ จักษุแพทย์ที่โรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่ขิง) สมาชิกชมรมวันพุธ มาร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ด้วย เมื่อพวกเราคิดว่า น่าจะใช้ได้แล้ว อ. ปรัญญา เสนอว่า น่าจะมีเสียงผู้หญิง ซึ่งจะทำให้เพลงเพราะขึ้นอีก ตอนนั้นก็เป็นเวลาประมาณ ๒ ทุ่มกว่าแล้ว มีการโทรศัพท์ติดต่อน้อง ๆ นศพ. ที่บรรดาอาจารย์ทั้งหลายรู้จัก และพวกเราได้ลองเดินไปที่ห้องชมรมประสานเสียง, ดนตรีสากล และดนตรีคลาสสิกที่ชั้นล่างหอหญิงส่วนที่อยู่ใกล้กับหอประชาฯ โดย อ. ปรัญญา เดินนำหน้าแถวและถือกีตาร์ติดไปด้วย พวกเราเจอแต่น้องนักศึกษาชายปี ๓ คนหนึ่งที่ห้องดนตรีคลาสสิก ซึ่งมาทราบภายหลังจากเพื่อน นศพ. ว่าชื่อ “วิทิต สงเจริญ” (เฟสท์) พวกเราเลยลองร้องให้ฟังเพื่อถามความเห็น ว่าพอจะติดหูวัยรุ่นบ้างไหม ก็ได้รับคำตอบอย่างเกรงใจอาจารย์ว่า พอไหว แต่ถ้าจะให้ดีต้องแก้เนื้อร้อง ซึ่งพวกเราต่างร้องกันเสียงหลงว่า ไม่ได้ เป็นเนื้อร้องที่ต้องคงไว้ ทำนองต่างหากที่เปลี่ยนได้ ซึ่งน้องเฟสท์บอกว่าในระยะเวลาสั้น ๆ คงทำไม่ได้ แต่ก็อุดหนุนแนะนำให้หาไมโครโฟนต่อกับเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่ออัดเสียงไปพร้อมกัน พวกเราเลยถอยกลับสโมสรอาจารย์ ยังไม่ทันเดินออกจากชั้นล่างของหอหญิงส่วนนี้ก็พบกับน้องนักศึกษาหญิง ๒ คนที่ อ. อัศวรัช ไปชวนมาได้ คือ นศพ. ภัฏญมาศ (กุกกิก) และ นศพ. ศุภรัตน์ (แพน) ชั้นปี ๓ ก็เลยชวนกันเดินกลับสโมสรอาจารย์ พอมาถึงก็พบว่า มีนักศึกษาชาย ๓ คน

อยู่ในห้องแล้ว คือ นศพ. เทอดชัย (ปิ) ชั้นปี ๔, นศพ. วรชัญญ์ (เมฆ) และ นศพ. ศุภฤกษ์ (มัย) ชั้นปี ๕ เจ้าของกีตาร์ซึ่งเป็นนายก ส.พ.ศ. ที่น่าสนใจคือ น้องปิ ต่อมาได้เป็นนายก ส.พ.ศ. ต่อจากน้องมัยเมื่อขึ้นชั้นปี ๕ อีกด้วย

พวกเราได้ลองร้องอีกหลายเที่ยวในหลาย ๆ รูปแบบ น้องนักศึกษาไม่ชอบรอบสามที่ให้อารมณ์สูงขึ้นอีกครั้งเสียง จึงกลับมาที่ร้อง ๒ รอบพร้อมกัน ได้ลองคีย์ F กับคีย์ G ซึ่งคีย์ G ฟังดูสบาย ๆ เสียงผู้หญิงเด่นขึ้น ต่อมา อ. วรการ เสนอให้หญิงชายร้องแยกคนละรอบแล้วค่อยร้องพร้อมกันรอบ ๓ โดยให้หญิงร้องก่อนตามหลักสากล (Lady first) แต่ อ. ปรัญญา สังเกตว่า รอบ ๒ ที่ชายร้อง และรอบ ๓ ที่ร้องพร้อมกันหมดนั้น ฟังดูไม่ต่างกัน จึงเสนอให้ชายร้องก่อน ได้ลองร้องทั้งคีย์ F และคีย์ G ปรากฏว่า เมื่อให้หญิงร้องเดี่ยวในคีย์ G นั้นเสียงสูงเกินไป โดยเฉพาะคำว่า “คิด” สุดท้ายจึงตกลงที่คีย์ F ได้ลองอัดเสียงโดยใช้เครื่องเล่น MP3 ของน้องแพน ต่อมาน้องปิอาสาหาไมโครโฟนมาต่อเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์ของ อ. อัศวรัช แต่โปรแกรมไม่เอื้อต่อการอัดเสียงให้มีคุณภาพเสียงที่ดีได้ น้องปิจึงกลับไปเอาคอมพิวเตอร์ที่หามาให้ ระหว่างนั้นมีการโทรศัพท์ติดต่อกับ อ. จริยา และ อ. ธาธา วงศ์วิริยะกุล (ผู้ช่วยรองคณบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์และกิจการพิเศษในตอนนั้น) ให้ฟังกันสด ๆ ทุกคนดูจะพอใจ และเห็นด้วยว่าจะจัดให้มีการประกวดตั้งชื่อเพลงนี้เนื่องจากเพลงทำนองมาร์ชเดิมที่ผมคิดไว้นั้นให้ชื่อว่า “เพลงมาร์ชศิริราช” ตอนนั้นทำนองเปลี่ยนไปเป็นเพลงโฟล์คแล้ว อ. วรการ บอกว่า เหมือนเพลงเล่นรอบกองไฟเมื่อร้องด้วยคีย์ F ส่วนน้องแพนบอกว่าเหมือนเพลงเพื่อชีวิตเมื่อร้องด้วยคีย์ G พวกเราได้ลองช่วยกันคิดเร็ว ๆ ว่า ชื่อเพลงควรชื่ออะไรดี เช่น “ศิริราชคือพี่น้อง” “วัฒนธรรมศิริราช” ฯลฯ ก็ยังไม่โดนใจ จึงพักกันไปก่อน เพราะเวลาล่วงไป ๓ ทุ่มกว่าแล้ว เวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็วเสียจริง ๆ

อ. จักรพงศ์ และ อ. ปรัญญา เสนอให้นักศึกษาหญิงมาอีกหลายคนเพื่อให้เสียงฝ่ายหญิงดังขึ้น น้อง ๆ จึงไปรวบรวมเพื่อน ๆ มาได้อีก ตอนแรกได้ ๑ คนที่นั่งดูหนังสืออยู่ที่ห้องโถงชั้นล่าง หอประชาฯ คือ นศพ. รักษิณา (จุ) ชั้นปี ๓ และต่อมามีเพิ่มเติมจากชั้นปี ๓ ได้อีก ๓

คน คือ นศพ. ชววิชา (โอ), พีรฉัตร (แพร์) และภัสร์ (ฟังก์) พวกเราร้องให้ผู้มาร่วมใหม่ฟังอีกเพียง ๒ รอบ ทุกคนก็ร้องได้เลยอย่างถูกต้อง ยิ่งทำให้เรามั่นใจว่า เพลงนี้น่าจะ “Catch” อย่างที่ อ. ปริญญญา หวังไว้ จึงตัดสินใจอัดเสียงไว้นำเสนอเป็นครั้งสุดท้ายปรากฏว่านักร้องชายคงเหนื่อยคำว่า “ประโยชน์มัน” เกิดลั้งเล ไม่แน่ใจขึ้นมา จึงออกไม่เต็มเสียง จึงต้องร้องอีกรอบเป็นครั้งสุดท้ายจริง ๆ ผลออกมาเป็นที่พอใจ นักศึกษาจึงขออนุญาตลากลับเพราะตอนนั้นเวลาประมาณ ๓ ทุ่ม ๔๕ แล้ว ผมเองก็คัดลอกไฟล์เก็บไว้ พร้อมกับนำใบเนื่อร้องและคอร์ดเพลงมาร์ชศิริราชที่มีการแก้ไข ซิดฆ่า เดิมคอร์ดและชื่อของนักศึกษาทุกคนที่มาช่วยร้องเอาไว้กลับบ้าน (ภาพที่ ๑) ซึ่งผมได้แหย่นักศึกษาไว้ขณะที่ให้ช่วยเขียนชื่อนามสกุล ชั้นปี เลขรหัส ชื่อเล่น และรุ่นไว้ในกระดาษแผ่นนี้ว่า อีกหน่อยอาจจะได้ใส่กรอบติดข้างฝาในสโมสรอาจารย์ไว้เป็นที่ระลึก

ภาพที่ ๑ ใบเนื่อร้องและคอร์ดเพลงมาร์ชศิริราชที่มีการแก้ไข ซิดฆ่า เดิมคอร์ดและชื่อของนักศึกษาทุกคนที่มาช่วยร้องเมื่อคืนวันพุธที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นที่มาของเพลงวัฒนธรรมองค์กรของศิริราชในปัจจุบัน

ว่าเพลงนี้เกิดขึ้นมาเมื่อใด ถ้าคนบตีและคณะผู้บริหาร ยอมรับเพลงที่พวกเราช่วยกันร้องในคืนนี้ ซึ่งคงต้องทำตามทีพูดไว้ในโอกาสต่อไป

รายชื่อของนักศึกษาแพทย์ที่มาช่วยร้องในคืนวันนั้น (ตามลำดับเหตุการณ์) ได้แก่

กัญญมาศ พุ่มปรีชา	ชั้นปี ๓	รหัส ๔๗๐๑๐๑๔
ชื่อเล่น กุกกิก	รุ่น ๑๑๕	
ศุภรศมี ทวนนวรรตน์	ชั้นปี ๓	รหัส ๔๗๐๑๑๙๐
ชื่อเล่น แพน	รุ่น ๑๑๕	
เทอดชัย พีรพัฒน์ดิษฐ์	ชั้นปี ๔	รหัส ๔๖๐๑๐๔๗
ชื่อเล่น บี	รุ่น ๑๑๔	
วรัชญ์ วรรณสรากุล	ชั้นปี ๕	รหัส ๔๕๐๑๑๒๗
ชื่อเล่น เมฆ	รุ่น ๑๑๓	
ศุภฤกษ์ เจียรณัน	ชั้นปี ๕	รหัส ๔๕๐๑๑๕๒
ชื่อเล่น มุย	รุ่น ๑๑๓	
รักษิณา มีเสถียร	ชั้นปี ๓	รหัส ๔๗๐๑๑๖๐
ชื่อเล่น จุง	รุ่น ๑๑๕	
ชววิชา บุญยวิทย์	ชั้นปี ๓	รหัส ๔๗๐๑๐๔๔
ชื่อเล่น โอ	รุ่น ๑๑๕	
พีรฉัตร มั่งมีศรี	ชั้นปี ๓	รหัส ๔๗๐๑๑๓๕
ชื่อเล่น แพร์	รุ่น ๑๑๕	
ภัสร์ พัฒนสุวรรณา	ชั้นปี ๓	รหัส ๔๗๐๑๑๔๓
ชื่อเล่น ฟังก์	รุ่น ๑๑๕	

รายชื่อของอาจารย์ที่มาช่วยกันในวันนั้นตลอดจนผู้ให้กำลังใจ (ตามลำดับเหตุการณ์) ได้แก่

- ปริญญญา สาภักย์ลักษณณ์
ภาควิชาศัลยศาสตร์ (CEO#3)
- อัศวรัช วงษ์จิราษฎร์
พยาธิวิทยา
- สัณญญา สุขพนินันท์
พยาธิวิทยา (CEO#3)
- จักรพงศ์ นะมาตร
จักษุวิทยา (CEO#3)
- ณัฐวุฒิ รอดอนันต์
จักษุวิทยา (CEO#3)
- วรการ จิรานันตรัตน์
วิสัญญีวิทยา

นพ. ตฤกานต์ มักรุ่น

(แพทย์ประจำบ้านภาควิชาสัตวศาสตร์ นาสิก ลาริงซ์
วิทยา)

นพ. โฆสิต เฉียวยาย

(แพทย์ประจำบ้านภาควิชาสัตวศาสตร์ นาสิก ลาริงซ์
วิทยา)

นพ. วรภัทร วงษ์สวัสดิ์

ศิริราช รุ่น ๑๐๒ จักษุแพทย์ที่โรงพยาบาลเมตตา
ประชารักษ์ (วัดไร่ขิง)

คุณสายหยุด สุขงาม

(เจ้าหน้าที่ดูแลสโมสรอาจารย์ศิริราช หอประธาภิ
ไธย)

สำหรับเนื้อเพลงพร้อมคอร์ดพิมพ์แก้ไขใหม่ ผม
ได้จัดการเสร็จในวันรุ่งขึ้น และลองตั้งชื่อเพลงว่า “ศิริราช
กับความหมาย” เพื่อส่งให้ อ. จริยา และชาว CEO#3
ต่อไป ซึ่งต่อมาได้ชื่อเพลงว่า “เพลงวัฒนธรรมองค์กร
ศิริราช” และนิยมเรียกว่า “เพลงวัฒนธรรมองค์กร” ตาม
ที่ปรากฏในหน้าเว็บของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
(<http://www.si.mahidol.ac.th>) ดังนี้

เพลงวัฒนธรรมองค์กรศิริราช “SIRIRAJ”

เนื้อร้องโดย CEO#1 ที่มาของเพลงโดย CEO#2
ทำนองโดย CEO#3

Intro: F Dm Bb C7

ชายร้องรอบแรก หญิงร้องรอบสอง

F	Dm	Bb	F
ศิริราชคือพี่น้อง		ความถูกต้องเรายึดมั่น	
	Dm	Bb	C7
รับผิดชอบร่วมกัน		คิดสร้างสรรค์ร่วมพัฒนา	
F	Dm	Bb	F
ไว้วางใจให้เกียรติกัน		ประโยชน์มันเพื่อประชา	
	Dm	Bb	C7
มุ่งมั่นสู่บรรดา		เลิศคุณค่าอย่างยั่งยืน	
รอบสามร้องพร้อมกันหมด			
	Dm	Bb C7	F
(มุ่งมั่นสู่บรรดา		เลิศคุณค่าอย่างยั่งยืน)	

คงสังเกตได้ว่าเนื้อเพลงยังใช้ “อย่างยั่งยืน” ตาม
ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ไม่ได้เปลี่ยนเป็น “และยั่งยืน” อย่าง
ที่ อ. ปิยะสกล (อธิการบดีในปัจจุบัน) ได้เคยทักท้วงไว้
เพราะเวลาร้องตามเนื้อเพลงเดิมว่า “อย่างยั่งยืน” นั้น
ฟังดูดีกว่า “และยั่งยืน” มากโดยเฉพาะช่วงจบเพลงซึ่ง
ต้องลากเสียงยาวขึ้น

เพลงวัฒนธรรมองค์กรศิริราชนี้ได้ออกกันในปี
ประชุมการสัมมนาวางแผนกลยุทธ์ของคณะฯ เมื่อวันที่
๔-๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ณ รอยัลฮิลล์รีสอร์ท จ.
นครนายก มีอาจารย์บางท่านแย้งว่าใส่เนื้อร้องเป็นภาษา
อังกฤษได้หรือไม่ ผมเลยได้นำเนื้อร้องภาษาอังกฤษที่
ลองแต่งไว้มาร้องในวันสุดท้ายของการประชุม ซึ่งพี่สมศรี
ลายลิขิต (CEO#3) หัวหน้าฝ่ายโภชนาการ ได้นำไปให้
บุคลากรในฝ่ายโภชนาการลองร้องดู และสามารถร้องไหว
ในงานของฝ่ายโภชนาการที่จัดขึ้นที่ศาลาศิริราชร้อยปี
และเมื่อมีการตรวจเยี่ยมเพื่อประเมินมาตรฐานโรง
พยาบาลครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๔-๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐
เป็นที่ประทับใจคณะผู้เยี่ยมชมสำรวจ (จากการบอกเล่าของ
พี่สมศรีซึ่งได้พบกันในงานวันเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา
เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๐) สำหรับเนื้อเพลง
ภาษาอังกฤษมีดังนี้

“SIRIRAJ”

เนื้อร้องโดยสัญญา สุขพนิตนันท์ CEO#3

ทำนองเพลงวัฒนธรรมองค์กรศิริราช

Intro: F Dm Bb C7

ชายร้องรอบแรก หญิงร้องรอบสอง

F	Dm	Bb	F
Seniority – brotherhood		Integrity we hold on*	
	Dm	Bb	C7
Responsibility		Innovation improves all	
F	Dm	Bb	F
Respect with our hearts		Altruism for mankind	
	Dm	Bb	C7
Journey to excellence		and sustainability	
รอบสามร้องพร้อมกันหมด			
	Dm	Bb	C7 F
(Journey to excellence		and sustainability)	

*เดิมใช้คำว่า right

สำหรับเพลงที่เราได้อัดไว้ในคำคืนวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ ก็ได้เปิดกระจายเสียงให้ชาวศิริราชได้ ฟังกันอีกประมาณ ๑ เดือนหลังจากนั้น และได้บรรจุอยู่ในหน้าเว็บของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลให้ดาวน์โหลดเพลง “วัฒนธรรมองค์กร” พร้อมทั้งลงเนื้อเพลงไว้ด้วย สุดท้ายได้เป็นเพลงรอสายเวลาโทรศัพท์ติดต่อโรงพยาบาลศิริราชจากภายนอกและระหว่างรอสายโทรศัพท์ภายในโรงพยาบาลอีกด้วย

เพลงวัฒนธรรมองค์กรศิริราชนี้กว่าจะได้มาเป็น เพลงที่ได้ยินและร้องกันมาเกือบครบปีนั้นจึงมีที่มาอีกปี กว่า ซึ่งเกิดจากความร่วมมือร่วมใจจากบุคลากรทุกฝ่าย ทั้งอาจารย์ที่ผ่านการอบรมหลักสูตรสำหรับผู้บริหารทั้ง ๓ รุ่น (CEO#1, 2, 3) รองคณบดีและผู้ช่วยคณบดีที่เกี่ยวข้อง ดังที่ได้กล่าวถึงแล้ว นักศึกษาแพทย์ แพทย์ประจำ บ้าน ศิษย์เก่าศิริราชที่ได้มาร่วมงานกัน ณ สโมสรอาจารย์ ศิริราช หอประชุมประชาธิปไตยเมื่อคำคืนวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ (ภาพที่ ๒) ความร่วมมือร่วมใจนี้นำมา ซึ่งเพลงของศิริราชอีกเพลงหนึ่งที่ได้รับการตอบรับจาก บุคลากรทุกฝ่ายภายในคณะฯ และโรงพยาบาลศิริราช อันเป็นที่รักของพวกเราในที่สุด

ภาพที่ ๒ บรรดาอาจารย์ นักศึกษาแพทย์ และศิษย์เก่าที่ร่วมกัน ร้องเพลง “วัฒนธรรมองค์กร” ในวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๐ (ภาพ นี้ถ่ายเมื่อคืนวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ที่สโมสรอาจารย์ หอ ประชาธิปไตย โดย นศพ. เอกมล ไพบูลย์วัฒนพงศ์ ชั้นปี 5 จาก ชมรมถ่ายภาพ นศพ. ศิริราช) ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในภาพนี้คือ อ. วรการ จิรานันตรัตน์ และนพ. ตฤกานต์ มักคูน

แถวหน้าไปหลัง - ขวาไปซ้ายของภาพ:

แถวที่ ๑ - อ. จักรพงศ์ นะมาตร์, นศพ. ศุภฤกษ์ เจียรพันธ์ (มัย), อ. ณัฐวุฒิ รอดอนันต์

แถวที่ ๒ - อ. สัญญา สุขพนิชนันท์

แถวที่ ๓ - นพ. โฆสิต เอี้ยวฉาย, อ. ปรีญา สาภิลักษณ์ (พร้อมกิตติ์), นพ. วรภัทร วงษ์สวัสดิ์

แถวที่ ๔ - นศพ. วรชัญ วรนิสรากุล (เมฆ), นศพ. เทอดชัย พิรพัฒน์ดิษฐ์ (บี), นศพ. พีรภัทร มั่งมีศรี (แพร์), อ. อัครวิทย์ วงษ์จิราษฏร์

แถวที่ ๕ - นศพ. กัญญาภาศ พุ่มปรีชา (กุกกิก), นศพ. ภัสรี พัฒนสุวรรณ (พังค์), นศพ. ศุภรัตน์ ทวนนวรรณ์ (แพน)

แถวที่ ๖ - นศพ. รักษิณา มีเสถียร (จุจ), นศพ. ชวิศา บุญยวิทย์ (ไอ)